

Indonesië 1994 deel 3

De volgende dag komt Oom Herman met kleine Victor. Oom Herman is net een vader voor Peter. Hij schudt de kussens extra op en trekt het zijhekje langs het bed weg. Voor ze vertrekken heeft oom Herman in het Engels nog gebeden rond Peters bed. Ze beloven morgen weer te komen en laten het telefoonnummer achter waar hij te bereiken is. Peter heeft goed kunnen slapen, maar ik schrik van elke beweging

die hij maakt. Ik gebruik de telefoon om Bob te waarschuwen, maar inmiddels zijn ze al op de hoogte gebracht door oom Herman.

De cardioloog komt langs nu Peter wakker is. Morgen laat hij Peter speciale trainingen doen onder medisch toezicht om te bekijken wat het hart

gaat doen. Peter valt toch om de haverklap in slaap. Hij is gewassen en zijn pyjama is verschoond. Naast zijn bed een schaal met sawo. De zusters noemt hij sluipmoordenaars, omdat zij heel zachtjes lopen. Hij heeft wat ontbeten, een zacht gekookt ei en een stukje brood. Morgen mag Peter in de mooie tuin van het ziekenhuis wandelen en moet hij de lift gebruiken. Hij mag beslist geen trappen lopen. Oom Herman brengt mijn eten dat ik in de koelkast bewaar. Echte trek heb ik niet, maar ik ontdek dat voor het ziekenhuis venters staan

met koekjes. Nu Peter in goede handen is loop ik naar buiten en bescheur mij aan diverse koekjes. Verder heb ik in de Jean Street waar het ziekenhuis ligt, een jack gekocht voor Peter die aan twee kanten te gebruiken is, een short en een lange broek voor mij. De chauffeurs van de ambulance hebben naar oom Herman gebeld om te informeren hoe het met Peter gaat. Ze zijn opgelucht het goede nieuws te vernemen en willen van geen betaling weten.' It's our

duty', zeggen ze tegen oom Herman. Oom Herman zal een bedankbrief aan hun schrijven. Inmiddels heeft oom Herman een flink bedrag voorgesloten voor de opname in het ziekenhuis. Natuurlijk krijgt hij het bedrag terug wanneer ik ergens flappen kan tappen.

Met Bob heeft oom Herman al de plannen doorgesproken voor onze verdere reis, zoals naar Djokja. Beiden vinden het geen goed idee. We laten het advies maar over aan de cardioloog. Tante Rita belt mij dat zij niet meekomt voor ziekenbezoek. Zij heeft de hele nacht niet kunnen slapen, is op van de zenuwen en heeft haast geen stem meer. Wat is zij toch een grote schat. Met toestemming van de cardioloog mag Peter na zijn siësta een wandeling maken door de tuin van het ziekenhuis. Dat doen wij saampjes. We zijn nog niet buiten of een flinke bui barst los. Ik ben rusteloos vanwege mijn sigaretje dat niet in het ziekenhuis gerookt mag worden. Na het avondeten heb ik buiten het ziekenhuis gewandeld en enkele praatjes gemaakt met wat jongelui. De Jean Street is heel lang, maar eigenlijk niet zo interessant omdat er alleen jeanskleding te koop is. Ik heb zelf Bob op de ambassade gebeld om de vliegtickets te wijzigen voor de vlucht naar Nederland.

Peter wordt met de lift gebracht naar de “Tredmil’ een apparaat met een lopende band. Die is verbonden aan diverse connectoren met een computer. Twee zusters zijn er bij evenals de cardioloog. In het begin wat langzaam lopen op de lopende band, toen wat vlugger en daarna zogenaamd stijgend. De bloeddruk wordt constant gecontroleerd. Duur van deze sessie is ongeveer 9 minuten. Oom Herman wordt naar binnen geroepen en hij krijgt uitleg over de uitslag. De cardioloog vindt het toch beter om Peter nog een dag ter observatie te houden. Oom Herman vertelt de cardioloog dat Peter op zijn logeeraadres een trap op moet. De specialist zal het nog bezien. Morgen opnieuw een hartfilmpje en een cholesteroltest. Wanneer de uitslag goed is mogen wij naar huis en wat hem betreft ook naar Djokja voor een week en dan terugkomen voor controle.

In het ziekenhuis heb ik inmiddels kennis gemaakt met tante Vera, ook een Indisch vrouwtje dat op ziekenbezoek is bij haar zusje. Zij is getrouwd met een mooie en lange Indonesiër. Met hem maak ik de volgende dag kennis. Zij vertelt mij dat ze een ander zusje zal bellen om mij gezelschap te houden. Met dat zusje ga ik de hort op. Ik stik van de zenuwen over het verloop van de diverse onderzoeken van Peter en heb al vier dagen niets tot weinig gegeten en water en limonade gedronken. Het is een Advent ziekenhuis, en

het eten bestaat uit tahoe of namaakvlees. Het teveel aan eten van oom Herman geef ik weg aan de straatverkopers. Ik heb bij de koekjesventer alleen ketan ambon gekocht en daarmee ontbeten. Met het zusje ga ik naar een speciale schoenenwinkel. Ik heb daar twee paar handgemaakte houten open hakjes gekocht en de band om mijn voet is van slangenleer. Ik ga met haar de grote winkelstraat in, de jl. Braga en koop het een en ander. Ik doe mij tegoed bij de eetstalletjes en snoep zelfs roedjak. Het kan mij niets schelen wat ik eraan overhoud. Ook geef ik haar een cadeautje dat ze zelf mag uitzoeken.

'Ben wel vergeten blikjes drank te kopen voor het bezoek. Peter is opnieuw aan het verpozen in de tuin van het ziekenhuis. Van tante Vera krijg ik de volgende dag een zilveren sarong en een blauwe kebaja. Die moet ik direct passen met de bijbehorende houten hakjes.

De specialist komt langs en vertelt dat wij naar huis mogen. Cholesterol bestaat uit twee gedeelten. De slechte kant is te hoog, de goede is te laag en moet omhoog. Hij zal medicijnen meegeven en een volledig rapport uitbrengen voor de specialist in Nederland. Verder moet het eten van vlees worden beperkt, kip en vis is goed en Peter moet bewegen.

Oom Herman heb ik direct gebeld en ons boeltje ingepakt. Intussen is Peter door de verpleging naar beneden gebracht en een zuster brengt ons de medicijnen. Opgelucht stappen wij in de auto. Over het totaal bedrag van het ziekenhuis is toch nog een heel gedoe geweest. Oom Herman rijdt eerst naar het station voor de kaartjes naar Djokja. Wij eten opnieuw in een chique restaurant.

Vroeger, vertelt hij, mogen hier alleen blanken komen! We gaan naar het postkantoor om geld te halen en bij een buitenstalletje kaarten om naar huis te schrijven. We gaan naar het huis van Opa. 's Avonds bestudeert oom Herman de medicijnen van Peter middels een dik boek waarin alles staat inclusief de prijzen en tante Rita belt ook nog. Ze maakt zich ongerust waar wij al die tijd hebben uitgehangen na ontslag uit het ziekenhuis. Peter loopt toch de trap op om naar bed te gaan en wij zijn om

21.30 uur gaan slapen.

Om 5.00 uur ben ik opgestaan. Ik ben nog steeds in een stress en daarnaast klinkt keihard de oproep voor het gebed van een moskee. In kimono in de tuin koffie toeboek en een broodje maïs als ontbijt. Peter is om 9.00 uur opgestaan en hij heeft heerlijk kunnen slapen. Samen genieten

wij van de zon op het terras. Er wordt gebeld dat oom Herman en tante Rita tussen de middag ons komen opzoeken. We doen alles kalmpjes aan want morgen vertrekt de trein naar Djokja al om 7.00 uur en wordt het vroeg opstaan. Voor het avondeten is er mie Bakso. Heerlijk!

Op het moment dat tante Rita en oom Herman aankomen, heb ik mij verkleed in mijn nieuwe sarong en kebaja en ik show de klederdracht in hun tuin. Oom Herman vindt het ook leuk om

foto's te maken in het huis zelf, met andere woorden van de zithoek, aan de eettafel en de binnentuin. De kaarten die ik bij het postkantoor heb gekocht zijn inmiddels op de bus gedaan en de formulieren die ik nog last minute moet invullen voor de specialist zijn afgeven. Wij hebben de volgende dag rustig doorgebracht, eerst Peter nog voor een siësta en wat later samen gewandeld in de buurt. We zijn tijdig naar bed gegaan.

Vroeg opgestaan om op tijd op het station te zijn. Oom Herman koopt bij een Hollandse bakker broodjes en drinken. De hele familie, inclusief Opa en een bediende doen ons uitgeleide. Wij reizen business class met ventilator. In de coupé veel Nederlanders die op doorreis zijn. We bestellen voor mij nasi goreng, Peter biefstuk met witte rijst en groenten. Onderweg bij de kleine stationnetjes waar de trein stilhoudt koop ik doekoes. Wij zijn in Djokja gearriveerd.

Tante Coo is tot tweemaal toe naar het station gegaan om te kijken of wij gearriveerd zijn om ons af te halen. Zij woont vlakbij het station en kan

ernaar toe lopen. Haar huis ligt aan de Malioborostraat, schuin tegenover het grote hotel De Boer en Wendel. Het hotel verschilt niet

veel in prijs van de andere vier of vijf sterren hotels in de buurt, maar de gasten voelen zich 'toppie' en verbeelden zich wat! Vandaar dat wij het altijd hebben over hotel De Boer en Zwendel. Bij het station pakken wij twee

betjaks en bellen aan bij tante Coo. Wij zijn niet op reisschema en kunnen haar niet telefonisch waarschuwen. Hoe toch dese? Terwijl tante Coo de prijzen weet van een betjak laat ze het aan ons over wat wij betalen. Ik natuurlijk opnieuw tawar (tolol) en blijkt achteraf voor niets! Want tante Coo weet een leuk hotel om de hoek, m.a.w. we kunnen ernaar toe lopen. Het hotel heet Oryza..... is het toeval? Peter heeft in Nederland bij de firma Oryza gewerkt. Deze firma is een groothanden in Indonesische specerijen. Wij krijgen de beste kamer die er is met airco. Wij gaan douchen en rusten uit op het platje buiten en dan naar een Chinees restaurant in de buurt. Het hotelpersoneel is erg vriendelijk en we worden op onze wenken bediend.

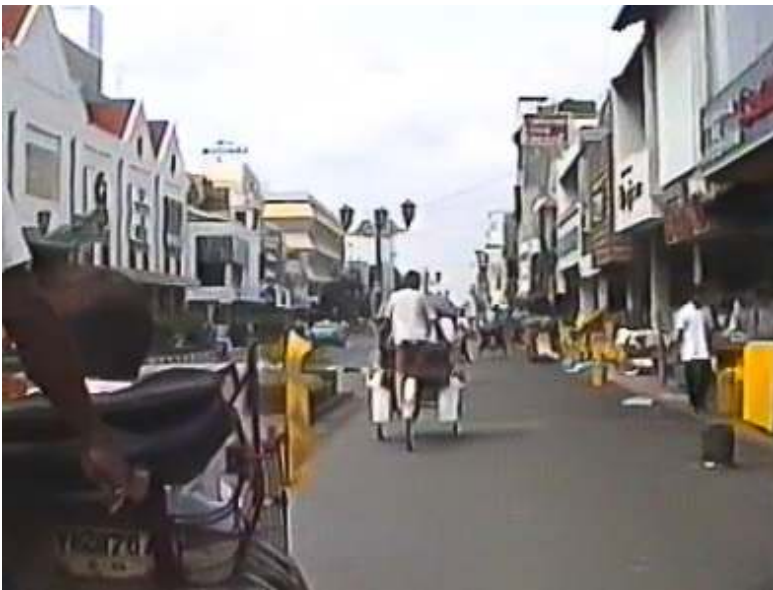
Wanneer we van de Chinees terugkomen, zit tante Co al op het platje van het hotel met haar zoon Rudy. Ik laat door het hotelpersoneel wat te drinken halen tijdens ons gesprek. Hij heeft een auto en gezamenlijk bespreken wij de komende tripjes. Van Rudy huren wij

de auto op de maandag en dinsdag. Morgen gaan we naar de Borobudur, Pawon en Mendut. De tweede dag naar Pangantritis aan zee en nog enkele andere plaatsen waaronder een batik- en zilvershop. We spreken met Rudy af dat wij eerst naar het postkantoor moeten om flappen te tappen (toen nog met een giro betaalkaart op het postkantoor). Verder wil ik ook nog naar sawah's, een kali met grote keien. Tante Coo zal de treinkaartjes kopen voor Bandoeng, want volgende week maandag om 8.30

uur heeft Peter een afspraak met de cardioloog.

Tante Coo is de volgende dag om 9.00 uur present en wij gaan met twee betjaks naar de Kraton. Wij krijgen een rondleiding in deze prachtige Kraton waar de sultan Hamengku Buwono X met één vrouw en 9 dochters nog steeds woont. Een voorstelling van de serimpi en mannendans gezien. Wat heb ik genoten vooral van de serimpidans. Zelf heb ik die geleerd van mijn tante (echtgenote van de oudste broer van mijn vader) die naar Amerika is geëmigreerd. Hoe

bevallig is het voeten- en handenwerk. Met beide betjaks die gewoon op ons hebben gewacht teruggegaan naar de Malioborostraat. We moeten wel iets meer neertellen, want door de voorstelling hebben ze langer moeten wachten. In die straat ergens gegeten en langs de vele stalletjes gelopen. Peter koopt twee korte broeken à Rp 4.000,00 per stuk. Zelf koop ik een opscheplepel en typische Djokja sarong. Ook nog naar batikoverhemden gekeken (voor wie eigenlijk?), want Peter draagt die niet, maar niets van onze gading gevonden. Hebben met tante Coo afgesproken om 18.00 uur nog wat te winkelen. Peter doet zijn siësta en slaapt als een roos.

Met de andong de lange Malioborostraat afgestruind. Ik koop een kimono voor Peter en Patrick en een selendang voor Mady en voor mijzelf nog een paar gouden oorkingen. Gaan weer eten met tante Coo, nu gado2 en kip saté besteld. We gaan vroeg naar bed in verband met het tripje met Rudy morgen. Met de koetsier van de andong afgesproken Rp 7.500,00 te betalen voor een rit vice versa en dat hij stopt wanneer wij willen uitstappen en wilt wachten. Na de koffie wat op straat gewandeld. Er is veel te koop, eigenlijk teveel om op te noemen. We zijn nog een winkel ingestapt vlakbij ons hotel. Ik zag een meisje met een lange jurk staan die mij bevalt. Ik vraag haar waar zij die heeft gekocht. Zij is bereid naar de bewuste winkel te gaan en er twee voor mij te kopen (adres van ons hotel aan haar gegeven). Mijn oog valt op een schelp en die koop ik ook voor Rp 6000,00

De kamer heb ik goed laten semprot voor de muggen, want ondanks de AC is Peter goed te pakken genomen.

Terwijl Peter zijn siësta doet heb ik eerst wat gelezen en ben daarna naar het winkeltje, tevens hulppostkantoor, gegaan iets voorbij ons hotel. Ik koop opnieuw kaarten. Informatie ingewonnen waar ik een kebaja kan kopen, want die heb ik nergens nog gezien. Ik kan wel de stof kopen en laten maken, maar ik wil graag een originele hebben. Die van tante Vera is van gewone stof. Tante Coo vertelt dat er twee dagtreinen gaan naar Bandoeng: één heel goedkope voor Rp 6000,00 (waarschijnlijk een boemeltrein) en één vanuit Soerabaya die stopt in Djokja maar waar je niet zeker bent van een zitplaats. Daarnaast nog een nachtsneltrein voor Rp 19.000,00. Met oom Herman gebeld en overlegd en we nemen de laatste keuze. Hij zal ons dan afhalen. Hij informeert nog heel bezorgd of Peter zijn medicijnen inneemt. Wat zijn ze toch lieve mensen.

Wordt vervolgd.

Mila Boom-Schenkhuisen

